



# ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έντακόσια τρία,  
δραΐς και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον  
'στην γην έδραούμεν των Παρθένων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.  
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ό φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .  
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Πέμπτη του Νοεμβρίου και δεκάτη,  
περί γλωσσών συζητήσεις βαρβάτη.

Είκοσι κι' όκτακόσα,  
πόλεμος για τή γλώσσα.



## Φασουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ. —

Ω κράτος σύ πρωτοφανές,  
πού κάθε πρώτος κουενές  
σού ξεκλέει χαίρε.

Ω ζητημάτων τραγιών  
και πολυκρότων γλωσσικών  
ευδαίμονες ήμέρες.

Ω μούντζαις όπου πέφτουνε 'στά μούτρα σαν βροχαίς  
σέ τέτοιαις έποχαίς.

Ω σεξ μεγάλοι τραγωδοί,  
και Σοφοκλής κι' Αίσχύλοι,  
πού τ'ονομά σας κελαΐδει  
και βυζαντινί παιδί  
μέ τά μικρά του χείλι.

Ω τρισολθίων ήμερών παρήγορα μηνύματα!

Ω προπατόρων φάσματα, πού μέσ' από τά μηνύματα  
κ'υττάτε τούς συγχρόνους

κι' ευμώσους απογόνους  
νά κολυμπούν εις τών Μουσών τά κροσταλλώδη νάματα  
κι' οίστηράτοι εν συζητούν γιά τά 'δικά σας δράματα.

Ω γλώσσα καθαρύουσα  
και γλώσσα μαλλισρή,

πού δίνεις 'στην πρωτεύουσα  
πολεμικό μπουσί.

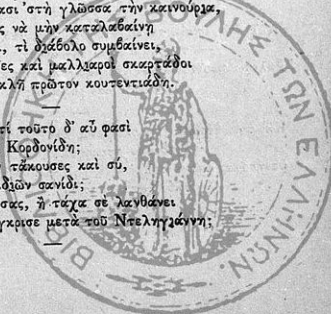
Ω ζήτημα πολύκροτον, όπου περιεπλάκη  
και μέ τό παραπάνω,  
ώ σύ κοινόν αυτόάδελφον, Περικλείς κεφαλάκι,  
κατά τόν Χριστομάνο,  
άρ' οίσα, τεμπελίσκυλο και τής σοφίας έδρα,  
πώς τό Ρωμικίκο μραλό διά παντός άπέδρα;

Ω σύ κοινόν αυτόάδελφον, πού γάσκεις έδώ πέρα  
'στό κράτος τής ρασιτώνης,  
άρ' οίσα πώς ό διάβολος έπηρε τόν πατέρα  
κι' αυτής τής Άντιγόνης;

Αυτής κι' έμεις άς κάνωμε μέσα 'στην τσίπη φούρικ  
μέ κάλλιξη μετάφρασι 'στη γλώσσα τήν καινούριμα,  
όπου κανένας άνθρωπος νά μην καταλαβαίνει  
τί λέγεται, τί γίνεται, τί διάβολο συμβαίνει,  
και σαν ντεληφουσέκηδες και μαλλιμοί σκαρτάδοι  
νά βγάλωμε τόν Σοφοκλή πρώτον κουεντιάδη.

Και νυν τί τούτο δ' αύ φαί  
περί του Κορονιόδη;  
λέγε δέν τάκουσε και σύ,  
των σανιδιών σανίδι;

Κάν έχεις τι κεισήκουσας, ή τάχα σέ λανθάνει  
πώς ό ξανθός τά 'σούγχεσε μετά του Ντεληγιάννη;



Π.—'Εμοὶ μὲν μῦθος, Φασουλῆ, μηδεὶς ἔκετ' ἐξ ὅτου  
τὴν στρογγυλὴν δὲν ἠρώτησα τοῦ σκινιδᾶ τοῦ πρώτου,  
ἐπεὶ δὲ φροῦδος σύγκλησις Βουλῆς ἀφροσύνη ἐστὶ  
γὰρ τοῦτο κρού, μὴν αἰμὶ, δὲν νοιώθω μῦτε ζῆσται.

Φ.—'Ἦδη καλῶς, βρὲ Περικλῆ, κί' ἐκτός πυλῶν αὐτέωιν  
τοῦδ' οὐνεκά σ' ἐξέπεμπον, γελοῖο τῶν γελοίων.

Π.—Τί δ' ἐστὶ, βρὲ κασίγνητε, κάλησον, δηλοῖ γὰρ τὶ  
καληχρῖνον ἔπος σοδοκρὸν περὶ τοῦ Μπουνκαρτί.

Φ.—Τὸν Ράλλην μὲν, καθά φασί, δεινῶς ἐπαπειλήσει  
ἂν μὴ τὸ Βουλευτήριον αἰετός διαλύσῃ,  
ἐκκεκρηγῆθαι δὲ πρὸς σὲ καὶ πρὸς με τὸν Ζευξέκην  
Βουλὴν σχετιλίαν κί' ἀκριτον  
ἔξην αὐτὴν ἀδάαρυτον  
ὡς Πολυνεϊκοῦς νέκυν,

κί' ὑπὲρ τῆς διαλύσεως λαλήσει φανερά  
πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν οὐρανὸν τοῦ ὀρθαλοῦς ἐπάρακ,  
κί' ἐσθ' ὅτε, Περικλέτο μου, σηκῶσαι πατερὰ  
καὶ καταφράσαι σὺν αὐτοῖς τὰς αὐταδέλους κάρκας.  
Ταῦτα κηρύττει τοῖς ἀστοῖς ὁ Θεωδωρὸς ὁ λέων.

Π.—Τί δ', ὦ ταλαίφρον Φασουλῆ, κἀγὼ προσθεῖμαι πλέον;

Φ.—Εἰ ζυμπονήσεις, Περικλῆ, κί' ζυνεργάσει σκύπει.

Π.—Δὲν βλέπει, βρὲ, τί γίνεται καὶ μεσὰ σ' τὴν Εὐρώπῃ;

Φ.—'Ἦ γὰρ νοεῖς ἀμφοῖν χειρῶν γκαμπὰ κικακρομάξαι  
κί' ὅλους κικακρομάξαι.

Π.—Τί με προτάπεις, σγέτις καὶ τέρας κί' ὀλετήρ;

Φ.—Φρόνησον, ὦ κασίγνητε, πῶς ὁ κλεινὸς πατήρ  
αὐτός αὐτόγευρ ἔγινε με τὴν αὐτοχειρὰ  
καὶ βλέπει πῶς τὴν ἔπαθε καὶ βρεμαται βραρεῖα.  
'Ἐπειτα Ράλλης ὁ ξανθὸς διπλοῦν κακὸν ἐπέστη,  
μήτε τὸ Βουλευτήριον διέλυσε τοῦτέστι,  
κί' ἀνέβαλε τὸν θάνατον καὶ τὸν μοιραῖον μῦρον  
πρὸς δυστυχίαν τοῦ παπποῦ κί' ἡμῶν τῶν ταλαιπόρων.

Τρίτον δ' ὁ Κόντες, τ' ὄγκω μου, μετὰ τῆς συντροφίης  
τὰ τ' ὄντα τὰ τ' ἐσόμενα σὺν κάπως σκοδρα τὰδε,  
πολλάς δὲ κικακρομάξαι τὰς μηχανοραφίας  
ἄμω τῶ πρῶν ἀδελφῶ, τὸ δύο σκινιδᾶδε,  
οὐλίαν δὲ πρὸς τὸν ξανθὸν ἐξέτεινε τὴν χειρὰ,  
ἔμεινε δ' αὐ' ὁ Θεωδωρὸς ὡς εἶδος ζωντοχῆρα,  
κί' ἔωρακε τὸν Σακροπινὰ συμπάρεδρον τῷ Ράλλῃ,  
'ὄση βρούσι ποῦτινε νερὸ τωρὰ τὸ πίνουν ἄλλοι.

Δι' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, μὴ κί' ἄλλα τῶν δ' ἀγγίονα  
συμβολήσω πρόθυμος τὸν μέγαν Κορδόνικα,  
ὄντα ἡμνοῦσι μαλλικρῶς ἀκταὶ κικακροπληγες,  
σὺ δὲ, καθὼ ζωντοβόλον, καθῶ καὶ χάρετ μίγαις.

'Ἄλλ' ἐσθ' ὅποια σοι δοκεῖ, ρητορικῆ γαλιάνδρα,  
τοῦτον δ' ἐγὼ τὸν ἄνδρα  
καλέσω προϊστάμενον τῆς μετ' ὀλίγον πάλης  
σὺν ζύλοις καὶ ροπάλοις.

Καὶ τοῖς θεσμοῖς προσκειμένους καὶ πανουργήσας δεῖκα,  
διαβόλου στοκοφίσι,  
γενήσομαι μετὰ πολλῶν εἰς ἐκλόγουν συμπόσις  
τάβλ' ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Τοῦτο τῷ γέρω κείσομαι, σὺ δ' ἀτιμάσας ἔχε  
τὰ τῶν θεσμῶν μας ἐντιμα, κί' ἀπάνω κάτω τρέχε.

Π.—'Εγὼ μὲν ταῦτα παντελῶς οὐκ ἀτιμα ποιούμαι,  
ζῶν τοῖς θεσμοῖς δ' ἐγειρομαι, καθεῦθα καὶ κοιμοῦμαι,  
πλὴν φεὶ! ἀμύχητος τὸ ὄφην ζῶν καθρονίσις ἔφην.  
Φ.—'Ὀμοί! δὲν εἶναι προκοπὴ με σέκα τὸν κενεφῆν.

### Ράλλει μὲ τόνον σοδορὸν τῆς Ἀναγόνης τὸν χορὸν.

'Ἀκτις ἡλίου, κάλλιστον χρυσοῦς ἡμέρα βλέμμα,  
ρῶτιζε τὸν Θεωδωρὸν, ποῦ κικακροτὲ τὸ Στέμμα  
νέλλθῃ μεσ' ἀπ' τῆ Βέννη  
νὰ δ' ὄσους τί θὰ γένῃ.

'Ὀξὲς κλάζων Θεωδωρὸς, κατὰ τοῦ Ράλλῃ πέφτει,  
γὰρ τὴν διάλυσι μίλουσιν,  
κί' οἱ Βουλευτάδες πηλαλοῦν  
σὺν νὰ τοὺς βάζαιεν νεφτί.

Λευκῆς χιῶνος πέπερυν ὁ γέρον στεγαχῶς  
λέει τοῦ κικακροτὲ  
πῶς ἐκλογαῖς θὰ γίνουσι τὸ τέλος τοῦ Γεννάρα  
καὶ παγανά τὴν Ροῦμελη καὶ τὸν Μωρηθ θὰ πάρα.

Καὶ στὰς ὑπὲρ μελάθρων ἀνοίγει γὰρ τὸ κόμμα  
ἐπατάπυλον τὸ στόμα,  
κί' ἐπαπειλεῖ ζῶν οὐιδῶ ραβδίων τοῖς ἐν τέλει,  
τὸν Κόντε τὸν ἀμακκί,  
διπλαῖ δὲ τείνει γλώσσας, κί' ἡ πρώτη στᾶζει μέλι  
κί' ἡ δευτέρη φαρυμάκι.

'Ὁ Ζεὺς ὁ Θεωδωρῆς με τῶν θεσμῶν τὰς γνώσεις  
μισεῖ κί' ὑπερβαίνει κί' κόμπους Ραλλεῖου γλώσσας,  
καὶ τοῦτον ἐσιδῶν  
τὰ μάλ' ἀνακροῦνδον  
προπέτην, ὑπερόπτην,  
καὶ τῆς Κορδόνικας σκόπτειν,  
ἐβάλλθηκε σ' τ' ἀλλήθικα τὴν πίστι νὰ καλλάζῃ,  
ὁ Μήτσος δ' αὐ' πειράται τὸν γέρο νὰ μακλάξῃ,  
πυρφόρος δὲ σιγῆ,  
πλὴν αἰφνης θυμωθεῖς  
ἀπλῶναι παρευθὺς  
ζωνάρι γὰρ κικακροτ.

Π.—Πολλά τῶνόντι τὰ δεινὰ, κροῦδὲν καθῶς τὸν Ράλλῃ,  
οὔτος καὶ πόντου πολιοῦ ψικρεῖσι τὸ κοράλι,  
καὶ τὸν κομμάτων ἐπλήξῃ μεγάλους Βεσοδόκας,  
σ' ἔνα παποῦσι δ' ἔβελε ζέων Ἐλέγγων πόδας.

Ὅτος ἐδίωξε φυλὰς παντοδαπῶν θηρίων  
λαικάρων τε κί' ἀγρίων,  
οὔτος ἐνέκλεισε αὐτάς εἰς τὸν κλυθῶν τούς κήπους,  
οὔτος πολλῶν Παιουσιῶν παρῶζουε γολῆν,  
κρατῶν τοὺς λαικαίχμεκας τῆς Κορδόνικας ἵππους  
μὲ τεσσαρακονθήμερον Βουλῆς ἀνεδοβλῆν.

Ὅτος με τρόπον θεμακστὸν  
τὸν Κορδονὲν μαλάσσει.